

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

suit alapa cæsus. Articuli. XXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

Responsum cur Christus non dederit pontifici de discipulis suis.

Fama proximi quanto studio conficienda.

dit, quia discipuli fugerant, & non poterat multa bona pro hoc tempore dicere de illis, nec voluit malum dicere. Et in hoc habemus documentum, quomodo debemus semper custodire famam proximi nostri, vt non loquamur mala de ipsis. Ecce quantum irascimur alteri, si quis de nobis male loquitur: ergo non debemus alteri facere, quod nobis nolimus fieri. Ad secundam questionem de doctrina, Dominus Iesus respondit: Ego palam locutus sum Mundo. Ego semper docui in synagoga, & in templo, quo omnes Iudaei conuenerunt, & in occulto locutus sum nihil. Quid me interrogas id est, cui non credis, Interrogas eos, qui me audierunt, quid locutus sum illis. Ecce hi sciunt, quid dixerim ego.

IESVS FUIT ALAPHA CAESVS. Artic. XXII.

Ioan. 3.

Um hac respondisset Iesu pontifici, vt habitum est proximo superiori articulo, vnu ministrorum assistens, & volens complacere Domino suo, & vlcisci suum Dominum de Iesu, tanquam Iesus male & superbe respondisset pontifici, & pontificem arguisset stultae interrogationis: Idcirco, vt dixi, ad placendum Domino suo, dedit alapham Iesu, dicens: Sic respondit pontifici? Ista alapha tam valida fuit, vt Iesus inclinaretur ad terram. Haec sola alapha suffecisset (dicit Ambrosius) pro redemptione generis humani. Pensate quantum dolorem, & quantum contemptum sustinuit bonus Dominus, magnus Dominus, creator caeli & terrae a vilissimo vermiculo, ab indigno stabili seruo, quanta ingratitude pro beneficio praestito. Nam ille Malchus fuisse dicitur, cuius lanauerit Christus auriculam in orto. Sed quid fecit Iesus? Nunquid mandauit igni de caelo, vt cremaret istum blasphemum? Nunquid dixit terrae, vt aperiret os suum & deglutiret eum in infernum? Non. Potuisset quidem hoc facere, sed noluit. Quare hoc non fecit? Noluit vti sua potentia, sed patientia. Noluit se vindicare, sed percussorem suum benigna allocutione placare. Dixit Iesu illi leniter. Si male locutus sum, testimonium perhibe de malo. Ecce Dominus acceptat iudicari vel iudicium subire cum seruo, quem magis potuit punire. Non sic modo faciunt diuites.

Alapha Iesu data quam fuerit crudelissima & atrociissima. Ambro. Ioan. 12.

In diuites pauperum oppressores.

Ipsi nec quarunt, nec faciunt iudicium & iustitiam: sed opprimunt etiam innocentes per potentiam: hoc ipse videbunt. Dominus dixit: Si male locutus sum, &c. Si autem bene locutus sum, quid me cadis? Quid hac responsione benignius, quid hac benignitate dulcius? Sic lenitate verborum placat seruum, vt tamen illi suum ostendat peccatum. Et quid nos discimus hic, nisi quod de acceptis iniurijs non solum non debemus nos vindicare, sed etiam iniuriantes lenitate verborum placare? sicut Christus fecit. O quanta est superbia nostra, quando etiam nos offendimus, erubescimus priores veniam petere, & fratrem reconciliare. Ecce Dominus & creator Mundi percussus a seruo gregario, & prior studet illum placare, suae pacare. Nos interdum, quando contumeliam proximo fecimus, non solum non petimus indulgentiam, sed etiam gloriamur quod illum confudimus, quod bene expediuimus: Et hoc valde malum est: quia quoties quis gaudet de peccato factio, etiam si non iterat opus, iterat tamen culpam & reatum toties, quoties illi peccatum placet ex consensu rationis. Habemus etiam documentum hic, quod iniuriaribus nobis possumus ostendere eorum peccatum, & reprehendere, sed non ex ira vel impatientia? Quia quando est ira in corde, tunc pro illo tempore

Corripere nos contu-

minē debemus corripere: Corruptio enim fraterna ex charitate debet procedere, non ex furore vel passione. Debemus tam leniter, dulciter, & humiliter loqui inimico vel irato, vt verba nostra cor ipsius emolliant, & iram extinguant, non autem magis accendant. Tertium documētum habemus hic, quod verba Euangelij non sunt semper intelligēda & seruanda ad literam, sicut verba sonant alioqui in isto facto ipse Christus non fecisset, quod docuit, vel me non seruasse Euangelium. Quid est hoc? Ipse prędicauerat, & iusserat: Si quis percussit te in vnā maxillā, prębe ei & alterā. Ecce ipsemet percussus est, & tum non prębuit alterā, sed magis percussorem corripuit. Num transgressus, vel pręuaricatus est suā doctrinā? Minime. Ipse fecit quę docuit. Ista verba de prębendo aliā maxillā, & aliā multa similia in Euangelio non sic intelligēda sunt, quod oporteat ea seruari semper, secundūm effectum & exhibitionem exteriorem: vt verba sonant, sed secundūm pręparationem animi, vt paratum habeat animū talia ferre, vel agere, si requiratur. Sensus ergo iste talis est. Si quis te percussit ad vnā maxillā, id est, si quis tibi iniuriā fecerit, tam patienter ferito, vt etiam paratus sis æquanimiter maiora sustinere, si inferantur. Et sic fecit hoc in loco etiam Christus, patienter sustinuit alapham in maxillā, & paratus fuit etiam aliā pati, si percussus fuisset, paratus fuit maiora sustinere, sicut & fecit, quia non longē post, totum corpus flagellis & verberibus exposuit. Et ideo sacra scriptura non semper est intelligēda in sensu quem facit, sed in sensu in quo fit. Vnde aliquis posset facere secundūm verba Euangelij, & tamen non seruaret mandatum Euangelij; Verbi gratia. Aliquis percussus ad vnā maxillā posset secundūm verba Euangelij etiam aliā porrigere, & tamen tacitus in corde ira excalescere, & de vindicta occulta cogitare. Ille profecto non seruaret pręceptum Euangelij, quia non habet patientiam verā, sed tantum simulatā qui oportet respicere ad intentionem pręcipitis.

melia afflictae quomodo & quādo debeam?
 Verba sanctę scripturę nō non semper ad literam accipiēda vel intelligēda.
 Math. 5.
 Maxillā vnā percussit prębenda in eie & alterā, quomodo intelligēdum.
 Paratus vt sit semper noster animus maiora sustinendi.
 Sensus sacra scripturę quomodo capiendus.

VI
 21

IESVS FUIT DVCTVS AD CAIPHAM. Act. XXIII.
Annas non diu tenuit Dominum Iesum in domo sua, quia ad illum non spectabat principaliter examinare Iesum. *Ideo misit eum ligatum ad Caiphā,* qui erat dolosior iudex: sicut ex vi vocabuli pater. Nam Caiphā interpretatur sagax, vel inuestigator, & ipse sagaciter, & subdole valde interrogauit Iesum, si posset capere eum in sermone, vt patebit. *At illi, comprehendentes Iesum eumq; tenentes, duxerunt eum ad Caiphā Principem sacerdotum, vbi omnes Sacerdotes, Scriba, & seniores conuenerant.* Accipiunt inquam eum veluti rabidi canes, & impetuose ducunt ad Caiphā. Pontifices Iudeorum non habebant indicium sanguinis, sed examinabant causas, & tunc reum & causam eius pręsentabant iudici pręsidi, id est, vicario Imperatoris. Et ideo fortē duxerunt Iesum ad vtrumque pontificem, vt coram vtroque damnatus, magis diffamaretur, & crederetur reus à Pilato. Nam etiam Annas damnauit eum, id est, iudicauit reum mortis, ex hoc quod misit illum ligatum ad Caiphā. Habemus hic exemplum magnę humilitatis & patientię, quod dignatur duci de iudice ad iudicem veluti esset malefactor vel magus. Hoc exemplum pręstitit, & pręstabit adhuc sanctis Martyribus consolationem & confidentiam, vt non timeant duci ante re-

Ioan. 18.
 Caiphā quid iudex preteretur.
 Math. 26.
 Marc. 14.
 Lucę 22.
 Humilitas & patientia Christi quanta ex hoc articulo apparet.

